

Sygnatura akt: I C 403/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Joanna Jank

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 października 2019 roku w G.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko Z. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. B. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 33.463,23 zł (trzydzieści trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt trzy złote i dwadzieścia trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 marca 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Z. B. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 5.291 zł (pięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 403/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie wniosku pozwanego z 4 września 2011 r. 16 września 2011 r. pozwany zawarł z (...) Bankiem SA w W. (obecna nazwa banku: (...) SA) umowę odnawialnego kredytu konsumpcyjnego (...) udzielonego w jego rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym nr (...) na okres 12 miesięcy. Umowa była automatycznie przedłużana na kolejne okresy dwunastomiesięczne.

Kwota kredytu zgodnie z umową wynosiła 25 000 zł, zaś spłata kredytu następowała z każdego wpływu środków na rachunek bankowy pozwanego i powodowała odnawianie się kredytu w spłaconej części.

W §3.4 umowy przewidziano, że od kwoty niespłaconego w terminie kapitału bank miał prawo naliczać odsetki według zmiennej stopy procentowej wynikającej z tabeli stóp procentowych (...) Banku, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 20 % w skali roku, i mogła ulec zmianie w przypadku zmiany wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie przewidzianych w Kodeksie Cywilnym.

W § 4 umowy postanowiono, że kredyt jest oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 6,9899977111816%

W §17 umowy przewidziano uprawnienie banku do jej wypowiedzenia z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy oraz regulaminu udzielania kredytów konsumpcyjnych i innych warunków (regulaminów), do których przestrzegania zobowiązany był kredytobiorca.

W dniu 12 listopada 2012 r. na podstawie aneksu do powyższej umowy kwota kredytu została podwyższona o 3700 zł.

/umowa wraz z aneksem i regulaminem – k. 16 – 26)

Począwszy od 19 września 2011 r. pozwany zaczął korzystać z kredytu, zaś na jego koncie pojawiło się saldo ujemne, które na dzień 14 września 2017 r. wynosiło – 287000 zł

/zestawienie operacji na rachunku bankowym -. 42, k 31. – 40/

W dniu 18 października 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia wynoszącego 1104, 84 zł w terminie 14 dni roboczych od otrzymania wezwania. W wezwaniu powód poinformował pozwanego o możliwości restrukturyzacji zobowiązania lub zmiany jego warunków spłaty.

/wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 126, 127/

W dniu 19 grudnia 2017 r. powód wypowiedział umowę pozwanemu z uwagi na brak spłaty zobowiązania zgodnie z warunkami umowy.

Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy podpisali w imieniu banku (...), którzy działali na podstawie pełnomocnictwa udzielonych im w dniach odpowiedni: 28 kwietnia 2015 r. i 13 października 2016 r.

/wypowiedzenie – k27, pełnomocnictwa – k. 130, 131/

Zadłużenie pozwanego z tytułu kredytu na dzień 26 września 2018 r. wynosiło: 28 700 zł z tytułu kapitału, 1706, 26 zł z tytułu odsetek umownych w wysokości 10 % za okres od 17 sierpnia 2017 r. do 21 marca 2018 r., 1423, 53 zł z tytułu odsetek od zadłużenia przeterminowanego za okres od 22 marca 2018 r. do 26 września 2018 r. oraz 728, 70 zł z tytułu kosztów, opłat i prowizji.

/wyciąg z ksiąg banku – k. 28)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dołączone przez powoda dokumenty w postaci umowy i aneksu do niej wraz z regulaminem, oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wraz z pełnomocnictwami osób je podpisujących, wezwania pozwanego do zapłaty zadłużenia wraz potwierdzeniem jego nadania, a także historii operacji na rachunku bankowym pozwanego i wyciągu z ksiąg banku. Dokumenty te nie wzbudziły wątpliwości sądu co do ich prawdziwości i autentyczności. Zostały sporządzone poza niniejszym postępowaniem i nie dla jego celów, dlatego nie było żadnych przeszkód, aby uczynić je podstawą faktyczną ustaleń sądu.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 69 ustawy Prawo Bankowe w zw. z art. 66.1 ustawy o kredycie konsumenckim (umowa została zawarta przed jej wejściem w życie).

Pozwany, kwestionując powództwo zgłaszał wymienione powyżej zarzuty co do roszczenia powoda:

I. niewykazanie wysokości roszczenia, kwestionowanie wyciągu z ksiąg bankowych – zarzut w ocenie sądu bezzasadny

Celem wykazania wysokości roszczenia przedłożono nie tylko wyciąg z ksiąg bankowych, ale także elektroniczne zestawienie operacji na rachunku pozwanego w okresie 2002-2017

- zgodnie z art. 7 Prawa bankowego oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej. Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych.

- w orzecznictwie podnosi się, że art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) przewidujący składnie oświadczenia woli za pomocą elektronicznych nośników informacji, stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych, które na gruncie prawa procesowego należy uznać - na równi z oświadczeniem utrwalonym za pomocą pisma na nośniku tradycyjnym (papierze) - za dokument w rozumieniu kpc (por. postanowienie SN z dnia 11 marca 2004r., V CZ 12/04, L.).

- nie do przyjęcia jest teza, że skoro wydruki komputerowe nie spełniają wymogów dokumentów, to tym samym nie mogą zostać uznane za dowód w procesie. Nawet jeśli podzielić pogląd, że skoro niepodpisane wydruki komputerowe nie stanowią dokumentu w rozumieniu art. 244 i 245 kpc, to należy uwzględnić, iż w Kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. Zastosowanie w sprawie mógł znaleźć również przepis art. 309 kpc. Przepis ten odnosi się bowiem do innych niż wyraźnie wymienionych w kodeksie środków dowodowych i tym samym może mieć zastosowanie także do wydruków komputerowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008r., I CSK 138/08, L.).

W konsekwencji wydruk komputerowy w postaci elektronicznego zestawienia operacji jest przydatnym i miarodajnym dowodem w postępowaniu cywilnym, a pozwany nie zdołał go skutecznie zakwestionować.

Nie sposób a priori kwestionować także wyciągu z ksiąg banku. Wprawdzie nie ma on mocy dokumentu urzędowego i w postępowaniu cywilnym jest wyłącznie dokumentem prywatnym, jednakże jako taki podlega on ocenie sądu zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Pozwany nie zgłosił żadnych konkretnych zarzutów o do sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, ani też – wbrew obciążającemu go ciężarowi dowodu nie wykazał, aby dokonał jakichkolwiek wpłat na rachunek bankowy, które ni zostałyby ujęte w zestawieniu operacji na rachunku bankowym i przez to wpłynęłyby na wysokość jego zadłużenia wynikająca z wyciągu z ksiąg banku,. W tej sytuacji zarzuty pozwanego należało uznać wyłącznie za przyjęta linie obrony, obliczoną na ogólnikowe zakwestionowanie wszystkich twierdzeń powoda.

II. niewykazanie przekazania pozwanemu środków pieniężnych

Zarzut jest oczywiście bezzasadny, ponieważ umowa dotyczyła kredytem odnawialnego w rachunku oszczędnościowo – rachunkowym w związku z czym pozwany mógł się zadłużać w rachunku do wysokości umówionego limitu. Z dokumentów na k. 42 wynika, że od 19 września 2011r. (wniosek o udzielenie kredytu odnawialnego został złożony w dniu 14 września 2011r. - k. 16) pozwany korzystał z limitu, co potwierdza elektroniczne zestawienie operacji, natomiast na 14.09.2017r. na jego rachunku występowało saldo ujemne 28.700 zł (k. 39v), odpowiadające wysokości udzielonego limitu

III. przedwczesność powództwa – brak wezwania do zapłaty z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację kredytu; bezskuteczność połączenia w jednym piśmie wezwania do zapłaty, pouczenia w trybie 75c Prawa bankowego i wypowiedzenia umowy

Zarzut Sąd uznał za bezzasadny z następujących przyczyn:

- do pisma z dnia 02.07.2019r. powód dołączył wezwanie do zapłaty z dnia 18.10.2017r. wraz z potwierdzeniem jego nadania (k.126 i 127) z informacją o możliwości dokonania zmiany warunków spłaty lub restrukturyzacji zobowiązania; wezwanie zawierało pouczenie o możliwości takiego wniosku w terminie 14 dni;

Pozwany mija się z prawdą twierdząc, że pouczenie o restrukturyzacji było połączone z wypowiedzeniem, skoro ww. wezwanie poprzedzało wypowiedzenie umowy;

W przepisie art.. 75 c prawa bankowego wprost wskazano, że informacja o możliwości restrukturyzacji powinna być zawarta w wezwaniu do zapłaty; 1. Jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych.

2. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

IV. brak umocowania dla osób, które podpisały wypowiedzenie

Zarzut okazał się bezzasadny z następujących przyczyn:

- wypowiedzenie z dnia 19.12.2017r. podpisali B. M. i P. K.;
- do pisma z dnia 02.07.2019r. dołączono pełnomocnictwa dla każdej z tych osób, do podpisywania wypowiedzeń umów kredytowych zawartych z osobami fizycznymi z limitem do kwoty 50.000 zł (w niniejszej sprawie limit po aneksowaniu 28.700 zł) wraz z drugim pełnomocnikiem;
- pełnomocnictwa zostały udzielone w dniach 28.04.2015r. i 13.10.2016r. (a więc przed podpisaniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pozwanemu) – wygasają z dniem ustania stosunku pracy;

V. kwestionowanie roszczenie o odsetki z uwagi na niewymagalność całego roszczenia

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że pozwany kwestionuje wyliczenie odsetek, przy założeniu bezskuteczności wypowiedzenia (brak wymagalności całego roszczenia) – ostatnie zdanie k. 110v. Zarzut ten jest bezzasadny, skoro Sąd przesądził powyżej, że wypowiedzenie było skuteczne. Pozwany nie kwestionuje samej stopy procentowej odsetek

Powód w pozwie domaga się zasądzenia odsetek umownych od kapitału w wysokości 28700 zł za okres od 17.08.2017r. do 11.03.2019r. wg stopy procentowej 10 % w skali roku. Z § 3 ust. 4 wynika umowy, że zmiana stopy procentowej następuje w przypadku zmiany maksymalnej wysokości odsetek wynikających z czynności prawnej. Stopa procentowa tych odsetek od sierpnia 2017r. wynosiła 14 % , podczas gdy powód dochodzi odsetek w wysokości niższej.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. N69 ustawy Prawo Bankowe, Sąd orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając na rzecz powoda kwotę 5291 zł, obejmującą: opłatę od pozwu w kwocie 1674 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3600 zł oraz opłatę skarbową w kwocie 17 zł.